

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **KASPO PRAHA, s.r.o.**, se sídlem Hlavní 20, Hlubočinka, Sulice, zastoupené Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem náměstí Ludvíka Svobody 1222/12, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2021, č. j. 13 A 2/2020-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **ne přiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Magistrát hlavního města Prahy (dále „správní orgán I. stupně“) vydal dne 12. 7. 2019 rozhodnutí č. j. MHMP 1416097/2019/Dol, kterým uznal žalobkyni (stěžovatelku) vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 183/2017 Sb., neboť jako provozovatel vozidla registrační značky 5AD 2646 v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistila, aby dne 10. 8. 2018 v 17:40 hodin v Praze 2 na křižovatce ulic Sokolská a Ječná ve směru jízdy na Brno byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích, kdy nezjištěný řidič uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 13 km/h, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla stěžovatelce udělena pokuta 1 500 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 30. 10. 2019, č. j. 1757/2019-160-SPR/5, žalovaný zamítl odvolání, které proti uvedenému rozhodnutí podala společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť k jeho podání nebyla zmocněna.

[3] Žalovaný popsal, že správní orgán I. stupně dne 11. 3. 2019 obdržel od stěžovatelky sdělení k řidiči vozidla. V něm bylo mimo jiné uvedeno, že „*v případě, že dojde k zahájení řízení o přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, pak ke svému zastupování pro takovéto (celé) řízení zmocňuji [ve smyslu § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu] obchodní*

společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., IČO: 24317594, se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, Praha 1, která mi řeší veškerou administrativu a přebírá korespondenci.“ Správní orgán I. stupně usnesením vyzval stěžovatelku i Pomáháme a chráníme, s.r.o., k předložení plné moci prokazující, že stěžovatelka je pro předmětné řízení zastoupena uvedenou společností, s poučením, že nebude-li plná moc doložena, bude na stěžovatelku nahlížet, jako by nebyla zastoupena. Podle správního orgánu I. stupně nesplňovalo podání učiněné z datové schránky stěžovatelky náležitosti a formu plné moci, neboť v něm nebylo uvedeno jméno a příjmení osoby jednající za právnickou osobu a její vlastnoruční podpis nebo úředně ověřený podpis osoby oprávněné jednat za stěžovatelku. Z tohoto důvodu měl pochybnosti o řádném udělení zmocnění. Plná moc na výzvu doplněna nebyla. Pomáháme a chráníme, s.r.o., podala proti uvedenému usnesení odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 10. 2019 zamítl a usnesení potvrdil.

[4] Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že podle § 33 odst. 1 věty druhé správního řádu se zmocnění k zastoupení prokazuje písemnou plnou mocí. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 As 352/2016-36, uvedl, že daný způsob volby zmocněnce považuje za obstrukční praktiku. Pokud ho totiž správní orgán akceptuje, zmocněnec tvrdí, že tak učinit neměl, a naopak. Stěžovatelka i Pomáháme a chráníme, s.r.o., byly poučeny o následcích nedoložení řádné plné moci, plnou moc však nepředložily. Žalovaný na základě uvedeného vyhodnotil, že Pomáháme a chráníme, s.r.o., nebyla k podání odvolání zmocněna.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu u Městského soudu v Praze, který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že podáním ze dne 11. 3. 2019 nebylo prokázáno, že jménem stěžovatelky jednala fyzická osoba k tomu oprávněná. Ve sporném podání chyběl jak údaj o tom, kdo za stěžovatelku v daném případě jednal, tak podpis. Z obecné právní úpravy jednání za právnickou osobu ve správním řízení vyplývá, že každý, kdo jedná za právnickou osobu, musí své oprávnění prokázat. To však stěžovatelka nesplnila, když neuvedla, která osoba za ni jedná, a oprávnění tedy netvrdila ani nedoložila. Vzhledem k tomu, že správní orgán stěžovatelku vyzval k prokázání oprávnění fyzické osoby jednat za právnickou osobu a stěžovatelka tyto skutečnosti neprokázala, nebylo prokázáno oprávnění Pomáháme a chráníme, s.r.o., stěžovatelku zastupovat v předmětném řízení. Městský soud se tedy ztotožnil s žalovaným, že Pomáháme a chráníme, s.r.o., nebyla oprávněna za stěžovatelku podat předmětné odvolání, neboť k tomu nebyla řádně zmocněna.

[6] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že v podání právnické osoby prostřednictvím její datové schránky nemusí být uvedeno jméno fyzické osoby, která za ni jedná, neboť systém datových schránek spojuje takové podání s fikcí podpisu. Obecné pravidlo, podle něhož je každý, kdo jedná jménem právnické osoby, povinen prokázat, co jej k tomu opravňuje, tak není relevantní v případě podání učiněného datovou schránkou, neboť se uplatní fikce podpisu osoby k tomu oprávněné. Není proto třeba dokazovat, kdo za právnickou osobu jednal a zda k tomu byl oprávněn. K tomu odkazuje na § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“). Stanoví-li zákon, že je-li vůči správnímu orgánu učiněno podání z datové schránky právnické osoby, platí, že je řádně podepsáno (fikce podpisu), pak nelze přezkoumávat či sporovat, zda bylo podání řádně podepsáno a učiněno osobou k tomu oprávněnou. Výklad městského soudu, podle něhož by měl

pokračování

pověřený zaměstnanec s přístupem do datové schránky právnické osoby dokazovat, že je oprávněn jednat jménem právnické osoby, popírá smysl datových schránek. Neuvedení jména osoby, která za právnickou osobu jedná, nic nemění na tom, že se jedná o osobu, které byly zřízeny přístupy do datové schránky, a právní předpis s jejím podáním spojuje fikci podpisu. V případě podání datovou schránkou právnické osoby fyzická osoba, která podání učinila, nemusí své oprávnění k jednání jménem společnosti prokazovat, neboť se uplatní fikce podpisu datové zprávy právnickou osobou a s tím související fikce oprávnění dané osoby, již byl zřízen přístup, k jednání jménem právnické osoby. Požadavek městského soudu proto podle názoru stěžovatelky postrádá opodstatnění.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názorem městského soudu.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.); je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[10] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[11] Závěr městského soudu je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. V tomto případě bylo sporné, zda podání stěžovatelky ze dne 11. 3. 2019 obsahovalo řádně udělenou plnou moc. Na posuzovaný případ tak lze vztáhnout závěry rozsudku ze dne 23. 4. 2019, č. j. 4 As 29/2019-33, v němž Nejvyšší správní soud vyložil, že „*ačkoliv procesní úkon učiněný vůči soudu z datové schránky se považuje za „podepsaný“ a má stejné účinky jako*

úkon učiněný písemně a podepsaný, totéž neplatí pro plnou moc zaslanou soudu, jelikož plná moc není procesním úkonem, ale dokladem o tom, že účastník řízení je určitou osobou zastoupen. Skutečnost, že podání učiněné vůči soudu z datové schránky se považuje za podepsané, nelze proto ztotožňovat s podpisem na plné moci, který dokládá, že plná moc byla platně udělena jiné osobě. Jedná se tedy o odlišnou situaci, než kterou řešil Nejvyšší soud ve stanovisku ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. Pls 1/2015“. Uvedený závěr koresponduje s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu k povaze plné moci, podle níž „není plná moc podáním, ale jednostranným prohlášením zmocnitele, které slouží jako důkaz existence smlouvy o zastoupení mezi zmocnitelem a zmocněncem“ (viz např. rozsudky ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014-26, nebo ze dne 20. 12. 2021, č. j. 3 Afs 443/2019-73), a Nejvyšší správní soud neshledává důvod se od něj odchýlit. Pokud tedy nebylo z podání stěžovatelky patrné, jaká fyzická osoba za stěžovatelku měla plnou moc udělit a zda k tomu byla oprávněna ve smyslu § 30 odst. 5 správního řádu (čímž se nyní posuzovaná věc liší od případu řešeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 2 As 82/2021-39), jde o okolnost, která může v konkrétním případě založit pochybnosti správního orgánu o existenci zmocnění a odůvodnit výzvu k jejich odstranění, a to i s přihlédnutím k správním orgánům i soudům známým obstrukčním praktikám společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o., a osob s ní spojených (viz např. usnesení zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2023, č. j. 10 As 489/2021-44), na které též poukázal žalovaný a které se ostatně promítají i v uvedených rozsudcích č. j. 4 As 29/2019-33 a č. j. 2 As 82/2021-39.

[12] Nejvyšší správní soud si je vědom, že usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2023, č. j. 2 As 103/2023-30, byla rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu předložena k posouzení otázka, zda „je požadavek § 33 odst. 1 věty druhé správního řádu naplněn, jestliže účastník správního řízení (zmocnitel) doručí správnímu orgánu plnou moc obsahující všechny nezbytné náležitosti, která není vyhotovena na samostatné listině, nýbrž je součástí jiného podání (procesního úkonu) účastníka řízení učiněnému vůči správnímu orgánu v dané věci a z níž nevyplývá, že zmocněnec zastupování přijal.“ V posuzované věci však nebylo nutné na ni vyčkávat, neboť městský soud nezaložil svůj závěr na tom, že by plná moc nemohla být pojata do procesního podání, ani na chybějící akceptaci zmocnění, ale na tom, že zde byly pochybnosti o existenci zmocnění, pokud nebylo možné zjistit, jaká fyzická osoba podání učinila, a ověřit, zda byla k udělení plné moci za stěžovatelku oprávněna.

[13] Větší část kasační stížnosti je věnována nesouhlasu stěžovatelky a jejího zástupce se zveřejňováním osobních údajů v neanonymizovaném rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu. Tato otázka nemá žádný vztah k podstatě věci, a nemůže tedy založit přijatelnost kasační stížnosti.

[14] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, neboť se nejedná o otázku, která dosud nebyla řešena judikaturou, byla řešena rozdílně, případně vyžadovala učinit judikатурní odklon a nejde ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle

pokračování

něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. ledna 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu